

Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalgs udtalelse om grønbog om onlinedistribution af audiovisuelle værker i Den Europæiske Union: Muligheder og udfordringer hen imod et digitalt indre marked

KOM(2011) 427 endelig

(2012/C 143/13)

Ordfører: **Jacques LEMERCIER**

Europa-Kommissionen besluttede den 13. juli 2011 under henvisning til artikel 304 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde at anmode om Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalgs udtalelse om:

"Grønbog om onlinedistribution af audiovisuelle værker i Den Europæiske Union: Muligheder og udfordringer hen imod et digitalt indre marked"

COM(2011) 427 final.

Det forberedende arbejde henvistes til EØSU's Faglige Sektion for Det Indre Marked, Produktion og Forbrug, som vedtog sin udtalelse den 1. februar 2012.

Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg vedtog på sin 478. plenarforsamling den 22.-23. februar 2012, mødet den 22. februar 2012, følgende udtalelse med 226 stemmer for og 10 hverken for eller imod.

1. Konklusioner og henstillinger

1.1 Udvalget henleder opmærksomheden på EU-Domstolens retspraksis, ifølge hvilken det er vigtigt at sørge for en passende balance mellem flere forskellige grundlæggende ophavsrettigheder ved udveksling af filer på internettet⁽¹⁾. Ophavsret er ikke absolut, og respekt for denne ret kan ikke håndhæves, ved at udbyderne foretager en generel filtrering af internettet (se sagen om SABAM mod Scarlet). Den beskatning af digitale medier, som findes i flere medlemsstater, må ikke anvendes på andre formål end audiovisuel digital kopiering, f.eks. ikke på digitale harddiske til virksomhedsadministration (Padawan-sagen). Lovgivningen går i visse lande for vidt og må derfor under iagttagelse af EU-Domstolens retspraksis revideres, så den ikke hindrer udviklingen af online-distribution af audiovisuelle værker.

1.2 En anden vækstfaktor for markedet for denne type værker er indførelsen af attraktive kommercielle modeller til en rimelig pris, hvor produkter kan tilbydes til en lavere pris end distribution af CD'er og DVD'er med audiovisuelt digitalt indhold. En heraf følgende anseelig besparelse på distributionsomkostningerne bør forbrugerne få gavn af, samtidig med at den bør sikre en indtægt til ophavsmændene, der er stor nok til, at de kan fortsætte deres kunstneriske eller litterære virke. Ophavsret bør desuden udformes på en måde, så den tjener almenvellets interesser og opfylder offentlighedens krav – et eksempel herpå er forpligtelsen til at give handicappede adgang, uden at de bebyrdes med alt for store omkostninger. Det bør overvejes at udstrække undtagelser og begrænsninger med henblik på at fremme meget ugunstigt stillede befolkningsgruppers adgang til biblioteker og offentlige kulturcentre, sådan som udvalget foreslog i en udtalelse fra 2010⁽²⁾.

1.3 Internettet er blevet et universelt medium for online-tjenester. Visse tekniske og juridiske krav bør fastsættes gennem juridisk bindende standarder, der kan garantere, at distributørerne respekterer privatlivets fred, og sikre, at nettet forbliver neutralt. Nettet bør ikke gøres til genstand for generel filtrering⁽³⁾, medmindre det sker efter udtrykkelig og nominativ ordre fra en dommer i forbindelse med en specifik klage indgivet af indehaveren af ophavsretten eller af beslægtede rettigheder, og der foreligger tilstrækkelige beviser på ulovlig kopiering.

1.4 I forlængelse heraf synes udvalget ikke, at institutioner, der forvalter audiovisuelle værker, eller biblioteker bør hæmmes af en overdreven skærpelse af lovgivning, som skal beskytte ophavsretten. Deres rolle består i realiteten i at bevare og formidle værkerne med det kulturelle formål at udbrede kendskabet til og beskytte kunstnere på langt sigt samt at give flest muligt mennesker adgang, herunder navnlig at give elever og studerende adgang til intellektuelle værker med almene interesser for øje, f.eks. at sikre succes for Europa 2020-strategien, den digitale dagsorden og kulturpolitikken⁽⁴⁾. Forslaget til direktiv om forældreløse værker, som udvalget støtter⁽⁵⁾, bør også fuldt ud få del i de europæiske og nationale kulturfremmende strategiers succes.

1.5 Det grænseoverskridende marked for distribution af online-værker giver ikke nævneværdige problemer for de tre multinationale hoveddistributører, der kontrollerer tre fjerdedele af markedet og har de nødvendige finansielle midler og teknologier til rådighed til at formidle deres kataloger til det europæiske og internationale publikum.

⁽¹⁾ Nyere sager: Padawan og SABAM.

⁽²⁾ EUT C 228 af 22.9.2009, s. 52.

⁽³⁾ SABAM mod Scarlet-sagen.

⁽⁴⁾ COM(2007) 242 final.

⁽⁵⁾ EUT C 376 af 22.12.2011, s. 66.

1.5.1 Udvalget anmoder helt konkret Kommissionen om at fremsætte detaljerede forslag til gavn for de mange SMV'er og mikrovirksomheder, som udgør Europas egentlige kulturelle og kunstneriske rigdom med deres mangfoldighed af sprog og litterære værker og film, således at disse har en chance for at deltage aktivt i det indre marked for distribution af audiovisuelt online-indhold.

1.6 Udvalget henleder opmærksomheden på visse forslag i KEA-Cema-undersøgelsen fra oktober 2010, f.eks. fælles kataloger og one-stop-shop-løsninger for distribution af indhold til det europæiske publikum⁽⁶⁾. Analysen af udviklingen på markedet er grundig og relevant. Distributionsstrategierne og de nye forretningsmodeller er udtænkt, således at de begunstiger lovlig distribution af værker, maksimerer indtægten for de enkelte distributionsvinduer og bedst muligt lader værkerne komme til deres ret. Ved siden af de traditionelle reklamekanaler kendetegnes markedsføringen af tilbuddene af anvendelsen af sociale medier (*buzz-marketing*).

1.7 Udvalget finder, at udarbejdelsen af en europæisk ophavsretskodeks, der er global og enerådende, sådan som Kommissionen foreslår, kan bidrage til den fornødne øgede harmonisering af medlemsstaternes lovgivning gennem et direktiv. Et sådant direktiv vil skulle træde i stedet for en række eksisterende EU-direktiver om ophavsret og vil kunne gøres til genstand for regelmæssige rapporter om medlemsstaternes gennemførelse. Europa 2020-strategien bør også indgå som en del af en sådan europæisk ophavsretskodeks⁽⁷⁾.

1.7.1 Kodeksen vil kunne relativere spørgsmålet om oprindelsesland, når det skal afgøres, hvilket lands lovgivning der skal gælde, med reel harmonisering for øje. Når en medlemsstat giver offentlige midler til filmproduktion, skal den generelt have status af oprindelsesland ved afgørelsen af, hvilket lands lovgivning der skal gælde. Kommissionen bør også overveje "produceret i EU" som mulighed i forbindelse med valg af gældende lovgivning⁽⁸⁾.

1.7.2 Muligheden for at undgå urimelige vilkår i kontrakter, hvor ophavsmænd overdrager deres rettigheder til producenter eller distributører bør også undersøges. Alt for ofte overdrager ophavsmanden disse rettigheder til producenterne for alle nutidige og fremtidige teknologier uden nogen klausul om at få del i fremtidige vederlag, som genereres gennem anvendelse af nye medier og distributionsmetoder (Blue-Ray, IPTV⁽⁹⁾ osv.).

⁽⁶⁾ "Multi-territory Licensing of Audiovisual Works in the European Union", uafhængig undersøgelse udført for Kommissionens GD for Informationssamfundet og Medier, oktober 2010. Se også Kommissionens meddelelse "Kreativt online-indhold på det indre marked", COM(2007) 836 final.

⁽⁷⁾ EUT C 68 af 6.3.2012, s. 28.

⁽⁸⁾ 28. ordning – allerede foreslået af udvalget i forbindelse med europæisk aftaleret. EUT C 21 af 21.1.2011, s. 26.

⁽⁹⁾ Internettjersyn.

1.7.3 Indhold skal ikke betragtes som en vare. Dette skal man have i mente under overvejelserne omkring online-distribution, som er en kulturel tjenesteydelse, der distribuerer "mening" ("meaning").

1.7.4 Udvalget understreger på ny behovet for at stille bredbåndsforbindelser til rådighed, for at internetbrugerne kan nyde godt af god og hurtig modtagelse af audiovisuelle værker via kabel, ITV eller VOD⁽¹⁰⁾.

1.8 Mulighederne for at udvikle datastyringssystemer for ejerskab af rettigheder til audiovisuelle værker⁽¹¹⁾ bør undersøges, og spørgsmålet om SMV'ers og mikrovirksomheders særlige karakteristika og behov bør tildeles en central placering i overvejelserne i Kommissionens kompetente tjenestegrene. Det samme er tilfældet for problematikken omkring udviklingen af multiterritoriale tilladelser, hvor en enkeltrettighed gælder for hele det europæiske marked. De små europæiske producenter tilskyndes til og bistås med⁽¹²⁾ at gøre deres kataloger fælles-europæiske i et system til identifikation af værker, der omfatter en (frivillig) del med oplysninger om indehavere af ophavsrettigheder og beslægtede rettigheder, som materialiseres i en multiterritorial rettighed.

1.9 Systemet til erhvervelse af rettigheder bør garantere, at distributionen er gennemsigtig og at rettighedshaverne modtager et rimeligt vederlag⁽¹³⁾. Rettighedshaverorganisationers forvaltning skal nødvendigvis underkastes en uafhængig årlig kontrol, som ophavsmændene og offentligheden har adgang til, så deres aktiviteter og bidrag til den kulturelle udvikling underlægges demokratisk kontrol⁽¹⁴⁾.

1.10 Udvalget mener, at Kommissionen på grundlag af de berørte parter reaktioner på grønbogen og efter høringen af de berørte parter i første halvår af 2012 (heriblandt offentlige institutioner⁽¹⁵⁾, EØSU selv (via en formel høring), fagforeninger, europæiske forbrugerforeninger samt ophavsmands- og distributørsammenslutninger) i andet halvår 2012 bør overveje at udarbejde en hvidbog med mere konkrete forslag til, hvordan man skaber et indre europæisk marked for audiovisuelle værker på tværs af sprogbarriererne. Udvalget ved, at der er juridiske og tekniske problemer, som må løses, for at komme videre med denne vigtige sag, men det mener ikke, at disse vanskeligheder er uoverstigelige.

⁽¹⁰⁾ Video on demand.

⁽¹¹⁾ Producenter arbejder på et internationalt nummereringssystem til identifikation af værker (ISAN, International Standard Audiovisual Number). ISAN indeholder dog ikke information om ejerskab af rettigheder, og deltagelse sker på frivillig basis. Visse store amerikanske filmselskaber arbejder på et lignende system (EIDR, Entertainment Identifier Registry) <http://eidr.org/how-eidr-works/>. Dette identifikationssystem indbefatter et kodenummer og leverer API til udviklerne, men oplyser ikke noget om ophavsrettigheder til værkerne.

⁽¹²⁾ F.eks. takket være MEDIA-programmet, der fortsætter indtil 2013 og derefter eventuelt vil blive erstattet af et nyt støtteprogram.

⁽¹³⁾ EUT C 68 af 6.3.2012, s. 28.

⁽¹⁴⁾ Idem.

⁽¹⁵⁾ Nationale filmstøtteinstitutter, biblioteker og kulturcentre.

2. Resumé af meddelelsens indhold

2.1 Meddelelsen er i nøje overensstemmelse med Europa 2020-strategien og ligger i forlængelse af Kommissionens meddelelse "Et indre marked for intellektuelle ejendomsrettigheder", kaldet strategien for intellektuelle rettigheder⁽¹⁶⁾.

2.2 Den kulturelle sektor er en vigtig sektor i EU med 6 mio. ansatte og en omsætning på 500 mia. euro om året, hvilket svarer til 3 % af EU's BNP. Udbredelsen af audiovisuelle værker er undergået en revolution som følge af den teknologiske udvikling. De digitale teknologier, bredbånd og højhastighedsnet, "cloud computing", muligheden for at downloade audiovisuelle værker til PC'en eller til mobiltelefoner har fuldstændigt vendt op og ned på de traditionelle distributionsnet.

2.3 Grønningen anviser flere forskellige veje, men står fast på fremme af en fælles model for forvaltning af ophavsrettigheder baseret på grænseoverskridende og fælles europæiske licenser.

2.4 Efter Kommissionens mening bør retten til at lægge audiovisuelle værker (film m.m.) ud på nettet uden for oprindelsesstedet forenkles. Det samme gælder udsendelsen af programmer "on demand", der kræver erhvervelse af andre rettigheder end rettighederne for den oprindelige udsendelse.

2.5 Grønningen slår fast, at samsending af et tv-program kræver særlig tilladelse fra rettighedshaverne.

2.6 Med hensyn til samtidig viderespredning fra andre medlemsstater fastsætter det såkaldte "satellit- og kabeldirektiv"⁽¹⁷⁾, at forvaltningen af rettigheder skal overlades til kollektive administrationselskaber. Disse rettigheder ligger ud over de rettigheder, som overdrages direkte af radio- og tv-selskaberne.

2.7 Kommissionen gør opmærksom på, at rettighedshaverorganisationerne ikke altid er juridisk bemyndiget til at licensere rettigheder til viderespredning pr. kabel.

2.8 De seneste år har operatører inden for DSL (digitalt abonnentlinje), IPTV (internetfjernsyn) og TNT (jordbaseret digital-tv) samt de nye digitale platforme gjort brug af viderespretnings-tjenester, hvilket gør det endnu vanskeligere at overholde den eksisterende lovgivning.

2.9 Med hensyn til de økonomiske aspekter produceredes i 2009 næsten 1 200 film i EU, som blev set af knap 25 % af biografgængerne i EU, mens de amerikanske film blev set af 68 %. Omvendt har EU-producerede film kun en andel på 7 % af det amerikanske marked. I EU forskyder producenter og distributører udsendelsen af deres film af hensyn til markedsføringen. Film vises som regel først i biografen, derefter

udsendes de som video, så som video "on demand", inden filmen sendes på betalingskanaler for til sidst at blive vist på gratiskanaler. Udviklingen af de foreslåede videotjenester "on demand" uden for produktionslandet mangedobler antallet af partnere, og dermed af kontrakter.

For at reducere antallet af procedurer foreslår Kommissionen kollektiv forvaltning af værkerne og indførelse af en one-stop-shop-metode til kollektiv udstedelse af licenser.

2.10 Anden del af grønningen vedrører vederlag til ophavsmændene

Vederlag administreres i de fleste EU-lande af producenterne, der betaler ophavsmændene et éngangsbeløb ("buy-out") for deres bidrag til et audiovisuelt værk. I medlemsstater med en sådan ordning modtager ophavsmænd ikke systematisk supplerende vederlag ved online-udsendelse af værker. I visse medlemsstater opkræver kollektive administrationselskaber, der repræsenterer ophavsmændene, vederlag pr. brug. I andre er det slutformidleren, der har ansvaret for at betale for disse tjenester.

2.11 Om de udøvende kunstneres vederlag

Vederlaget er i dag som regel et éngangsbeløb i henhold til en kontrakt ligesom for ophavsmændenes vedkommende. Kommissionen foreslår, at der indføres et system med et mere rimeligt vederlag og at denne ret administreres af kollektive administrationselskaber. Ifølge grønningen kan disse nye rettigheder dog skabe økonomisk og juridisk usikkerhed for producenterne og hæmme online-udsendelse af værkerne.

3. Generelle synspunkter

3.1 Kommissionens mål er at opbygge enhedsmarkedet gennem konvergens i de nationale regler.

Omfattet er kultursektoren og denne sektors digitale kanaler. Der er tale om et meget specielt og sårbart område, fordi det er bærer af et lands historie, sprog, traditioner og ambitioner. Kultursektoren kan ikke behandles som en hvilken som helst anden økonomisk sektor eller som en traditionel sektor af almen økonomisk interesse. Kommissionens tilgang i grønningen kan forekomme at være overdrevent fokuseret på forbrugerne. Dens gennemgang af de forskellige ordninger er dog grundig og tæt på udtømmende.

3.2 Grønningen, der er meget syntetisk, kommer ind på en lang række meget forskellige emner, men Kommissionens overordnede mål er at indføre enhedsmarkedet i sektoren.

3.3 Med hensyn til situationen for audiovisuel udsendelse og de dertil knyttede rettigheder støtter Kommissionen sig til flere forskellige iagttagelser:

⁽¹⁶⁾ COM(2011) 287 final.

⁽¹⁷⁾ Direktiv 93/83/EØF (EUT L 248 af 6.10.1993, s. 15).

Den første er, at det nuværende system ikke virker. Det er kompliceret og dyrt for slutbrugere. Den anden er, at man ved at samle de nationale produktioner ville kunne forbedre sektorens kommercielle bæredygtighed som helhed. Udbydere af video "on demand", der opererer uafhængigt af de store udbydere eller iTunes, har problemer med at erhverve territoriale eller europæiske eksklusive rettigheder til værker, hvor rettighederne er koncentreret hos producenter, som søger at maksimere deres indtægter på andre måder (navnlig gennem salg af DVD).

3.4 Mod en centraliseret forvaltning af licenser (samling af midler og informationskilder for at udvikle sektoren):

Grønbogen foreslår derfor multiterritoriale onlinelicensrettigheder og støtter indførelsen af en fælles model for licenser, der muliggør tildeling af sådanne multiterritoriale licenser.

EØSU er enig i, at dette kan være en løsning for en given sproregion.

3.5 De mange forskellige udsendelseskanaler og interaktive modtagere samt kundernes mobilitet sætter distributionsnettenes økonomiske modeller under kraftigt pres.

3.6 I dag er tildeling af tilladelser og licenser hovedsagelig et nationalt anliggende, som er baseret på kontraktforhandlinger mellem et værks producent og online-udbyderen. Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg anerkender, at det af Kommissionen foreslåede system har uomtvistelige fordele, f.eks. med hensyn til hurtig og enkel adgang til producenternes data. Det kan blive en ny løftestang for udsendelse af nationale værker, der ellers risikerer at måtte nøjes med lokal udbredelse.

3.7 Det er ikke desto mindre værd at bemærke, at gennemførelsen for 15 år siden af direktivet om satellitudsendelser ikke har resulteret i fælleseuropæiske satellitudsendelsestjenester.

3.8 Indførelsen af et europæisk værkregister kan indebære risici, som er vanskelige at vurdere

EØSU opfatter en sådan database som udelukkende informativ.

Registrering i databasen må ikke blive en betingelse for adgang til beskyttelse af ophavsrettigheder.

3.9 En sådan europæisk struktur vil have den fordel, at den samler de europæiske produktions- og udsendelseskræfter som modvægt mod de store Hollywood-selskaber, der etablerer sig i Europa.

Det er endvidere interessant at notere sig, at de store amerikanske filmselskaber (Warner Bros, Disney osv.) arbejder på at skabe et internationalt nummersystem til identifikation af audiovisuelle værker (Entertainment Identifier Registry).

3.10 Parallelt hermed har de franske producenter udviklet deres eget system ISAN (International Standard Audiovisual Number) siden 2004. Førnævnte statistiske oplysninger vedrørende filmproduktionen i henholdsvis Europa og USA er foruroligende. EØSU minder om, at med det nuværende system sælger den amerikanske produktion 75 % af biografbilletterne i Europa. Forvaltningen af systemet er således af fundamental betydning.

3.11 EØSU erindrer om, at producenterne dels gennem kommercielle forhandlinger med udbydere i en kontrakt fastsætter et engangsbeløb for royalties, som udbetales til ophavsmand og rettighedshavere, dels garanterer udbetalingen. Problemer angående vederlag til rettighedshaverne kan delvis løses gennem centraliseret forvaltning. Selv om det er besnærende tanke, synes forslaget om at betale vederlag i forhold til seere/lyttere/brugere målt over en længere årrække at være vanskeligt at gennemføre.

3.12 Der eksisterer en reel interessekonflikt mellem producenter, filmudbydere og distributører. Producenterne er interesseret i, at film først vises i biograferne for at sikre bedst mulig markedsføring af deres værker, udbydere derimod ønsker at få værkerne stillet til rådighed så hurtigt som muligt, for at gøre dem tilgængelige som videoer, via betalingskanaler og "on demand".

3.13 Efter EØSU's opfattelse er det nødvendigt med forhandlinger om fastsættelsen af disse frister i betragtning af ITPV's, ADSL's og de digitale platformes styrke. For gamle, ikke-eksklusive værker er indførelsen af et identifikations- og registrerings-system, der kobles til en database over rettighedshavere, en interessant løsning.

3.14 Kommissionen gør således regning på den kollektive administration af værker (databaser) for at stimulere sektoren! **Vil EU have styrken til at modstå de multinationale amerikanske selskaber? Afskaffelse fra den ene dag til den anden af de nuværende nationale systemer indebærer reelle risici.**

3.15 Efter EØSU's mening skal alle aspekter undersøges nøje, inden man afskaffer eller svækker de aktuelle nationale systemer. Som tidligere nævnt er de lobby'er, som forsvare de amerikanske selskabers interesser, effektive i deres bestræbelser på en liberalisering af denne meget lukrative sektor.

3.16 Kommissionen ønsker gennem dette forslag at forbedre cirkulationen af EU-værker og at regulere denne cirkulation. Kommissionens tekniske og lovgivningsmæssige signaler er således vigtige, fordi de kan fremskynde en liberaliseringsproces, der allerede er påbegyndt af andre.

3.17 EØSU støtter uden forbehold ethvert tiltag, som Kommissionen måtte tage for at lette borgernes adgang til online-værker. En sådan adgang bør gøres mulig overalt i EU og til overkommelige priser. Den vil muliggøre en bedre formidling af medlemsstaternes kultur og fremme bevidstgørelsen af de unge europæere. Udvalget mener i øvrigt, at visse former for "versioning" kan krænke de kulturelle mål for online-distribution, således f.eks. hvis der indskydes kommercielle reklamer i værker, som oprindeligt er tænkt uden reklameindslag, selv om disse versioner af lavere kvalitet kan gøre det muligt at distribuere de amputerede værker gratis eller til en meget lav pris. Denne overvejelse kunne indgå i en kvalitetskodeks, som udbydere, der distribuerer online, pr. kabel eller via jordbaseret transmission og som vil forpligte sig til så vidt muligt at respektere originalværkerne, på frivillig basis kan vælge at følge.

3.18 EØSU's udtalelse om Kommissionens meddelelse "Et indre marked for intellektuelle ejendomsrettigheder" ⁽¹⁸⁾ påpeger, at de forskellige nationale modeller er meget forskellige, og påviser tilgange, der er i modstrid med forvaltningen af ophavsrettigheder på det kulturelle område. **Velvidende, at overvejelserne endnu ikke er fuldt afsluttet, mener EØSU derfor, at første skridt må være at definere principper for en europæisk kodeks.** I en første fase bør en sådan kodeks baseret på respekt for de enkelte landes kulturelle egenart begrænses til at opstille enkle og uomtvistelige principper, som landene skal respektere i forbindelse med tildeling af licenser.

3.19 EØSU mener ikke, at oprindelseslandsprincippet skal udbredes, fordi udbyderen kan omgå dette i øvrigt rigtige

princip ved at etablere sig i et andet land. Kommissionen har desuden lanceret aktioner og høringer med henblik på at få operatører inden for datatransmission til at investere i nye net af høj kvalitet, der kan udføre en sådan trafik til overkommelige priser.

3.20 I den her behandlede grønbog hævder Kommissionen, at kollektiv administration af rettigheder vil stimulere vækst i de digitale net. Man må dog også sikre netværksoperatørernes finansielle evne til at modernisere og øge deres udsendelseskapacitet. EØSU's udtalelse om "Det åbne internet og netneutraliteten i Europa" ⁽¹⁹⁾ indeholder nyttige bidrag til visse af denne grønbogs teser.

3.21 Med hensyn til samtidig viderespredning fra andre medlemsstater fastsætter "satellit- og kabeldirektivet", at forvaltningen af rettigheder skal administreres af en rettighedshaverorganisation. Disse rettigheder ligger ud over de rettigheder, som overdrages direkte af radio- og tv-selskaberne. Denne dobbeltprocedure kan synes tung, men er nødvendig for at undgå afbrydelser under programmerne (brug af medier, som allerede er optaget af andre udsendelser).

3.22 Kommissionen mener, at national finansiering er af vital betydning for udviklingen af den audiovisuelle sektor, og støtter derfor Media-programmet, der er sat i verden for at stimulere udsendelsen af værker i flere lande. EØSU er enig i denne iagttagelse, men konstaterer samtidig, at disse subventioner er i aftagende og at kapitalindskydere samler sig i store grupper i forbindelse med finansieringen af film.

Bruxelles, den 22. februar 2012

Staffan NILSSON

Formand

for Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg

⁽¹⁸⁾ EUT C 68 af 6.3.2012, s. 28.

⁽¹⁹⁾ EUT C 24 af 28.1.2012, s. 139.